VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 10. decembrī *

Apvienotās lietas no T-494/08 līdz T-500/08 un T-509/08

Ryanair Ltd, Dublina (Īrija), ko pārstāv E. Vahida [*E. Vahida*] un I. G. Metakss-Maragidis [*I.-G. Metaxas-Maragkidis*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv K. O'Reilija [*C. O'Reilly*] un P. Kosta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*], pārstāves,

atbildētāja,

*Tiesvedības valoda — angļu.

par prasību atcelt Komisijas netiešos lēmumus, ar kuriem prasītājai ir atteikta piekļuve noteiktiem dokumentiem par apgalvota valsts atbalsta kontroles procedūrām, ko tai esot piešķīruši Orhūsas [*Aarhus*] (Dānija) (lieta T-494/08), Algero [*Alghero*] (Itālija) (lieta T-495/08), Berlīnes-Šēnfeldas [*Berlin-Schönefeld*] (Vācija) (lieta T-496/08), Frankfurtes-Hānas [*Frankfurt-Hahn*] (Vācija) (lieta T-497/08), Lībekas-Blankenzē [*Lübeck-Blankensee*] (Vācija) (lieta T-498/08), Po-Bearnes [*Pau-Béarn*] (Francija) (lieta T-499/08), Tamperes-Pirkalas [*Tampere-Pirkkala*] (Somija) (lieta T-500/08) un Bratislavas (Slovākija) (lieta T-509/08) lidostu pārvaldītāji, kā arī pakārtoti — prasība atcelt vēlākos tiešos lēmumus atteikt piekļuvi šiem dokumentiem.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] (referents), kurš izpilda priekšsēdētāja pienākumus, N. Vāls [*N. Wahl*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 7. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Laikā no 2002. līdz 2006. gadam Eiropas Kopienu Komisija saņēma vairākas sūdzības par valsts atbalstu, ko prasītājai *Ryanair Ltd*, iespējams, piešķīruši Orhūsas (Dānija), Algero (Itālija), Berlīnes-Šēnfeldas (Vācija), Frankfurtes-Hānas (Vācija), Lībekas-Blankenzē (Vācija), Tamperes-Pirkalas (Somija) un Bratislavas (Slovākija) lidostu pārvaldītāji.

2 Turklāt 2007. gada 26. janvārī Komisija saņēma Francijas iestāžu paziņojumu par līgumiem, ko Po-Bearnes (Francija) tirdzniecības un rūpniecības palāta ir noslēgusi ar prasītāju un vienu no tās meitas sabiedrībām.

3 Katrā no šiem gadījumiem Komisija uzsāka oficiālo prasītājai iespējami piešķirtā valsts atbalsta izmeklēšanas procedūru. Šo lēmumu kopsavilkums, ar kuru ieinteresētās

personas tika informētas par iespēju sniegt apsvērumus, tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4 Ar 2008. gada 20. jūnija vēstuli (lieta T-509/08) un 2008. gada 25. jūnija vēstulēm (lietas no T-494/08 līdz T-500/08) prasītāja atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulai (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) lūdza Komisijai tai piešķirt piekļuvi lietas materiāliem par valsts atbalstu, ko tai esot piešķīruši Orhūsas, Algero, Berlīnes-Šēnfeldas, Frankfurtes-Hānas, Lībekas-Blankenzē, Po-Bearnes, Tamperes-Pirkalas un Bratislavas lidostu pārvaldītāji.

5 Prasītāja tostarp lūdza piekļuvi Komisijas saņemtajām sūdzībām un paziņojumam, trešo personu komentāriem, vēstuļu un citu ziņojumu apmaiņai starp Komisiju, attiecīgajām dalībvalstīm un attiecīgo lidostu pārvaldītājiem, dokumentiem, kurus Komisijai ir iesniegušas attiecīgās dalībvalstis un attiecīgo lidostu pārvaldītāji, un visiem citiem Komisijas lietas materiālos ietilpstošajiem dokumentiem, ieskaitot Komisijas veikto saņemto dokumentu analīzi, pētījumus, ziņojumus, izziņas un starpsecinājumus, kuru rezultātā Komisija pieņēma lēmumus sākt oficiālās izmeklēšanas procedūras. Prasītāja precizēja, ka, ja uz noteiktām tās prasībā minēto dokumentu daļām attiektos piekļuves tiesību izņēmumi, tā lūdz piekļuvi tām šo dokumentu daļām, uz kurām šie izņēmumi neattiecas.

6 Ar 2008. gada 10. jūlija (lieta T-509/08), 2008. gada 15. jūlija (lieta T-499/08), 2008. gada 17. jūlija (lietas T-496/08, T-498/08 un T-500/08), 2008. gada 22. jūlija

(lietas T-494/08 un T-497/08) un 2008. gada 24. jūlija (lieta T-495/08) vēstulēm Komisija atteica piekļuvi pieteikumā minētajiem dokumentiem, izņemot lēmumus uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru, kā tie bija publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

7 Ar atkārtotiem pieteikumiem, kas reģistrēti 2008. gada 11. augustā (lieta T-509/08) un 2008. gada 25. augustā (lietas no T-494/08 līdz T-500/08), prasītāja lūdza Komisiju pārskatīt tās atteikumu un prasītājai piešķirt piekļuvi tās sākotnējos pieteikumos minētajiem dokumentiem.

8 Ar 2008. gada 2. septembra (lieta T-509/08) un 2008. gada 15. septembra (lietas no T-494/08 līdz T-500/08) vēstulēm (turpmāk tekstā — "pirmās vēstules par termiņa pagarināšanu") Komisija prasītājai norādīja, ka tā nav savākusi visus nepieciešamos dokumentus, lai atbilstoši un pienācīgi veiktu piekļuves pieteikumu analīzi, un tā nespēj pieņemt galīgos lēmumus. Tādējādi Komisija katrā lietā pagarināja atbildes termiņu par piecpadsmit darba dienām.

9 Ar 2008. gada 23. septembra (lieta T-509/08) un 2008. gada 6. oktobra (lietas no T-494/08 līdz T-500/08) vēstulēm (turpmāk tekstā — "otrās vēstules par termiņa pagarināšanu") Komisija prasītāju informēja, ka, neraugoties uz termiņa pagarināšanu, tā nevar pieņemt galīgos lēmumus un tā darīs visu, lai pēc iespējas ātrāk prasītājai paziņotu galīgās atbildes.

10 Ar 2008. gada 26. septembra (lieta T-509/08), 2008. gada 8. oktobra (lieta T-495/08), 2008. gada 9. oktobra (lieta T-494/08), 2008. gada 23. oktobra (lieta T-499/08),

2008. gada 31. oktobra (lieta T-500/08), 2008. gada 20. novembra (lieta T-496/08), 2009. gada 6. janvāra (lieta T-498/08) un 2009. gada 18. februāra (lieta T-497/08) vēstulēm (turpmāk tekstā — "tieši lēmumi"), Komisija prasītājai norādīja, ka tā atsakās tai piešķirt piekļuvi prasītajiem dokumentiem, izņemot a) trīs Dānijas iestāžu iesniegtos lūgumus par termiņa pagarināšanu (lieta T-494/08); b) divas Itālijas iestāžu elektroniskās vēstules, kurās tika lūgts termiņa pagarinājums, un divas Komisijas vēstules par termiņa pagarināšanu (lieta T-495/08); c) trīs Vācijas iestāžu iesniegtos lūgumus par termiņa pagarināšanu un četras pozitīvas Komisijas atbildes (lieta T-496/08); d) pozitīvu Komisijas atbildi uz Vācijas iestāžu lūgumu pagarināt termiņu (lieta T-497/08); e) divus Vācijas iestāžu iesniegtos lūgumus par termiņa pagarināšanu un trīs pozitīvas Komisijas atbildes (lieta T-498/08); f) Francijas iestāžu lūgumu pagarināt termiņu un Komisijas vēstuli, ar kuru šis termiņa pagarinājums tiek piešķirts (lieta T-499/08); g) divus Somijas iestāžu iesniegtos lūgumus par termiņa pagarināšanu un divas Komisijas vēstules, ar kurām lūgtais pagarinājums tiek piešķirts (lieta T-500/08), un h) divus Slovākijas iestāžu iesniegtos lūgumus par termiņa pagarināšanu (lieta T-509/08).

11 Būtībā Komisija uzskatīja, ka uz pārējiem prasītājas pieteikumos minētajiem dokumentiem pilnībā attiecās Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums (izņēmums saistībā ar pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību) un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums (izņēmums saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību pirms lēmuma pieņemšanas). Turklāt Komisija uzskatīja, ka uz noteiktiem dokumentiem attiecās arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā (izņēmums saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību), 4. panta 3. punkta otrajā daļā (izņēmums saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību pēc lēmuma pieņemšanas) un lietās T-494/08, T-496/08, T-497/08, T-499/08 un T-500/08 – 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā (izņēmums saistībā ar juridisku atzinumu aizsardzību) paredzētie izņēmumi. Tā uzskatīja arī, ka nekādas sabiedrības prioritāras intereses nepamatoja dokumentu izpaušanu un nebija iespējama nekāda daļēja piekļuve, jo uz dokumentiem pilnībā attiecās vismaz divi izņēmumi.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

12 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas [tolaik — Pirmās instances tiesas] kancelejā tika iesniegti 2008. gada 7. novembrī (lieta T-509/08) un 2008. gada 14. novembrī (lietas no T-494/08 līdz T-500/08), prasītāja cēla šīs prasības.

13 Ar 2008. gada 22. decembra un 2009. gada 9. janvāra un 20. februāra vēstulēm prasītāja pēc Komisijas pieņemto tiešo lēmumu paziņošanas lūdza atļauju grozīt savus prasījumus un pamatus attiecīgi lietā T-496/08, T-498/08 un T-497/08. Vispārējā tiesa to atļāva 2009. gada 29. janvārī un 26. martā.

14 Ar 2009. gada 14. augusta vēstuli prasītāja lūdza apvienot lietas T-494/08, T-495/08, T-496/08, T-497/08, T-498/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08, kā arī noteikt procesa organizatoriskos pasākumus.

15 Ar 2009. gada 14. oktobra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs uzdeva lietas apvienot mutvārdu procesā.

16 Ar 2009. gada 25. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 65. panta b) punktu, 66. panta 1. punktu un 67. panta 3. punkta trešo daļu, Komisijai uzdeva iesniegt visu to dokumentu kopijas, kuriem tā bija atteikusi piekļuvi. Šis pieprasījums tika izpildīts.

17 Ar 2010. gada 12. marta vēstuli Vispārējā tiesa Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lietas dalībniekiem uzdeva rakstiskus jautājumus, uz kuriem lietas dalībnieki atbildēja noteiktajā termiņā.

18 Uzskatot, ka šajās lietās radies interpretācijas jautājums bija identisks jautājumam Tiesā izskatāmajā lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs ar 2010. gada 12. aprīļa rīkojumu atbilstoši Tiesas Statūtu 54. panta trešajai daļai un Reglamenta 77. panta a) punktam pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas apturēja tiesvedību šajās lietās līdz Tiesas sprieduma pasludināšanai.

19 2010. gada 29. jūnijā Tiesa pasludināja spriedumu lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* (Krājums, I-5885. lpp.).

20 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 7. jūlija tiesas sēdē. It īpaši lietas dalībnieki sniedza savus apsvērumus par iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* un par tā ietekmi uz šīm lietām.

21 Tiesas sēdē uzklausījusi šajā jautājumā lietas dalībnieku viedokļus atbilstoši Reglamenta 50. pantam, Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas no T-494/05 līdz T-500/08 un T-509/08 ir jāapvieno sprieduma taisīšanai.

22 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— pirmkārt, atcelt netiešos lēmumus un, otrkārt, atzīt tiešos lēmumus lietās T-494/08, T-495/08, T-496/08, T-498/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08 par neesošiem un tiešo lēmumu lietā T-497/08 par tādu, kam nav tiesisku seku;

— pakārtoti — atcelt tiešos lēmumus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasības par nepieņemamām tiktāl, ciktāl tajās ir lūgts atcelt apgalvotos netiešos lēmumus;

— noraidīt prasības kā nepamatotas;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. *Par pirmo prasījumu punktu, kurā lūgts, pirmkārt, atcelt netiešos lēmumus un, otrkārt, atzīt par neesošiem tiešos lēmumus lietās T-494/08, T-495/08, T-496/08, T-498/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08 un tiešo lēmumu lietā T-497/08 atzīt par tādu, kam nav tiesisku seku*

Lietas dalībnieku argumenti

24 Prasītāja uzskata, ka ar pirmajām vēstulēm par termiņa pagarināšanu tiek pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 8. pana 2. punkts, jo, pirmkārt, tās ir uzrakstītas Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā noteiktā termiņa (turpmāk tekstā — "sākotnējais termiņš") pēdējā dienā un, otrkārt, tās neietver sīkus paskaidrojumus. Tādējādi tā uzskata, ka Komisijas netiešais atteikums piešķirt piekļuvi dokumentiem ir noticis sākotnējā termiņa beigās.

25 Prasītāja piebilst, ka katrā ziņā pat tad, ja pirmās vēstules par termiņa pagarināšanu būtu uzskatāmas par pietiekamām sākotnējā termiņa pagarināšanai, pirms pagarinātā termiņa beigām netika pieņemts neviens tiešs lēmums. Prasītāja tādējādi secina, ka,

iztrūkstot tiešai Komisijas atbildei Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā noteiktajos termiņos, pastāv netieši lēmumi par atteikumu piešķirt piekļuvi dokumentiem.

26 Prasītāja apgalvo, ka tās interesēs esot panākt netiešo lēmumu atcelšanu. Tiešie lēmumi nepastāvot vai labākajā gadījumā tie esot vienkārši netiešo lēmumu apstiprinājumi un tādējādi tiem neesot nekādu papildu tiesisku seku. Pēc prasītājas domām, lai tieši lēmumi nebūtu vienkārši apstiprinoši lēmumi, to saturam būtu ievērojami jāatšķiras no negatīvas atbildes satura. Taču šajā lietā tas tā neesot.

27 Prasītāja apstiprina, ka tās interesēs ir vērsties pret netiešajiem lēmumiem, lai novērstu to, ka Komisija nākotnē atkārtoti neizpildītu pienākumu atbildēt noteiktajos termiņos, un lai aizsargātu piekļuves dokumentiem pieprasītāju tiesisko drošību.

28 Komisija uzskata, ka pirmajās vēstulēs par termiņa pagarināšanu sniegtais paskaidrojums ir pilnīgi pietiekams, lai prasītājai ļautu saprast iemeslu, kādēļ Komisija nevarēja atbildēt līdz sākotnējā termiņa beigām. Tādējādi, pagarinot sākotnējo termiņu, tā neesot pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktu.

29 Komisija atzīst, ka pēc tam pagarinātā termiņa beigās tā nespēja sniegt galīgo atbildi. Tomēr tā uzskata, ka sakarā ar prasītājas vienlaicīgi iesniegtiem astoņiem pieteikumiem par piekļuvi dokumentiem un, lai saskaņotu pieteicēja intereses un labas

pārvaldības principu, tai bija tiesības pagarināt stingros Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā noteiktos termiņus un izskatīt pieteikumus saprātīgā termiņā.

30 Šajā lietā Komisija uzskata, ka tā ir pienācīgi ņēmusi vērā prasītājas intereses, laikā no 2008. gada 8. oktobra līdz 2009. gada 18. februārim pieņemot astoņus tiešus lēmumus. Tādējādi tā uzskata, ka prasības celšanas dienā nepastāvēja nekādi netieši lēmumi, kas varētu būt prasības priekšmets.

31 Pieņemot, ka netiešie lēmumi pastāvētu, Komisija uzskata, ka pret šiem aktiem celtās prasības ir nepieņemamas, jo netiešos lēmumus ir aizstājuši tiešie lēmumi. Tādējādi prasītājai esot zudušas jebkādas intereses vērsties pret netiešajiem lēmumiem, jo to atcelšana tai nevar sniegt nekādu labumu. Netiešo lēmumu atcelšanai sekas varētu būt vienīgi tādas, ka tai tiktu uzlikts pienākums pieņemt tiešus lēmumu par šiem pašiem dokumentiem, bet tas šajā lietā jau ir noticis.

32 Komisija apgalvo, ka tiešie lēmumi neesot netiešos lēmumus apstiprinoši lēmumi, jo tajos ir pārskatīta prasītājas situācija, pamatojot atteikumu sniegt piekļuvi noteiktiem dokumentiem un piešķirot piekļuvi noteiktiem dokumentiem.

Vispārējās tiesas vērtējums

33 Ievadam jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā noteikts:

"1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi [EKL] 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam.

2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti garu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem EK līguma noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam."

34 Vispirms par pirmo Komisijas veikto termiņa pagarinājumu atbildes sniegšanai, pirmkārt, jāatzīst, ka Komisijā gandrīz vienlaicīgi tika iesniegti astoņi pieteikumi par piekļuvi dokumentiem, kas kopā attiecās uz 377 dokumentiem, šos pieteikumus iesniedza viens un tas pats pieteicējs un tie attiecās uz savstarpēji saistītām lietām. Tādējādi pieteikumi attiecās uz lielu dokumentu skaitu.

35 Otrkārt, jānorāda, ka Komisija pirmās vēstules par termiņa pagarināšanu prasītājai nosūtīja sākotnējā termiņa pēdējā dienā pa faksu.

36 Treškārt, jānorāda, ka pirmajās vēstulēs par termiņa pagarināšanu Komisija paskaidroja, ka pieteikumi tika izskatīti, bet ka tā nebija varējusi savākt visus dokumentus, lai varētu pieņemt galīgo lēmumu. Lietās no T-494/08 līdz T-500/08 tā atgādināja arī, ka prasītāja bija vienlaicīgi iesniegusi septiņus atkārtotus pieteikumus par piekļuvi dokumentiem. Šādos apstākļos prasītāja varēja saprast īpašos pagarinājuma iemeslus katrā lietā. Tādējādi paskaidrojums ir pietiekami sīks.

37 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, jāatzīst, ka pirmās vēstules par termiņa pagarināšanu atbilst Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktā noteiktajām prasībām un ar tām sākotnējais termiņš tika likumīgi pagarināts par 15 darba dienām, un tādējādi sākotnējā termiņa beigās netika pieņemts nekāds netiešs lēmums.

38 Attiecībā uz otrajām vēstulēm par termiņa pagarināšanu jāatzīmē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. pantu Komisija sākotnējo termiņu varēja pagarināt tikai vienu reizi un ka pagarinātā termiņa beigās tiek uzskatīts, ka ir pieņemts netiešs lēmums atteikt piekļuvi.

39 Šajā sakarā jānorāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā noteiktajam termiņam ir imperatīvs raksturs (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 19. janvāra spriedumu apvienotajās lietās T-355/04 un T-446/04 *Co-Frutta*/Komisija, Krājums, II-1. lpp., 60. un 70. punkts) un ka to nevar pagarināt, izņemot Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktā minētajos apstākļos, pretējā gadījumā šim pantam tiktu liegta jebkāda lietderīga iedarbība, jo pieteicējs vairs nezinātu, no kura datuma tas varētu celt šīs regulas 8. panta 3. punktā paredzēto prasību vai iesniegt sūdzību (pēc analoģijas skat. Tiesas 2005. gada 21. aprīļa spriedumu lietā C-186/04 *Housieaux*, Krājums, I-3299. lpp., 26. punkts).

40 Tādējādi otrās vēstules par termiņa pagarināšanu nevar likumīgi pagarināt termiņus. Katrā lietā Komisijas atbildes neesamība pagarinātā termiņa beigās tādējādi ir jāuzskata par netiešu lēmumu atteikt piekļuvi.

41 Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītāja interesēs ir, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Co-Frutta*/Komisija, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Prasītāja interesēm celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama (iepriekš minētais spriedums lietā C*o-Frutta*/Komisija, 41. punkts).

43 Turklāt interesēm celt prasību ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā tiesvedība ir jāizbeidz; šīs intereses pamatā ir tas, ka prasības iznākums var sniegt labumu lietas dalībniekam, kas to ir cēlis (iepriekš minētais spriedums lietā C*o-Frutta*/Komisija, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Ja prasītāja intereses celt prasību zūd procesa laikā, Vispārējās tiesas nolēmums par lietas būtību nevarētu tam sniegt nekādu labumu (iepriekš minētais spriedums lietā C*o-Frutta*/Komisija, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Šajā lietā, pirmkārt, attiecībā uz prasību atcelt netiešos lēmumus, kas pieņemti pagarinātā termiņa beigās, jānorāda, ka, pieņemot tiešos lēmumus, Komisija faktiski atsauca šos netiešos lēmumus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā C*o-Frutta*/Komisija, 45. punkts).

46 Jānorāda, ka netiešo lēmumu iespējamās atcelšanas formas trūkumu dēļ rezultātā vienīgi varētu tikt pieņemti jauni lēmumi, kas būtībā būtu identiski tiešajiem lēmumiem. Turklāt par netiešajiem lēmumiem celto prasību izskatīšanu nevar pamatot ne mērķis novērst pārmestā prettiesiskuma atkārtošanos Tiesas 2007. gada 7. jūnija sprieduma lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija (Krājums, I-4333. lpp.) 50. punkta izpratnē, ne mērķis atvieglot iespējamās prasības par zaudējumu atlīdzību, jo šos mērķus var panākt, izskatot pret tiešajiem lēmumiem vērsto prasību (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā C*o-Frutta*/Komisija, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 No tā izriet, ka prasības lietās T-494/08, T-495/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08 ir nepieņemamas, ciktāl tās ir par attiecīgajiem iepriekš 40. punktā minētajiem netiešajiem lēmumiem, jo prasītājai nebija intereses celt prasību par šiem lēmumiem tāpēc, ka pirms šo prasību celšanas tika pieņemti tieši lēmumi, kuru atcelšanu tā pieprasa pakārtoti.

48 Tāpat nav arī jālemj par prasībām lietās T-496/08, T-497/08 un T-498/08, ciktāl tās ir par attiecīgajiem netiešajiem lēmumiem, jo prasītājai vairs nav intereses celt prasību par šiem lēmumiem tāpēc, ka pēc šo prasību celšanas tika pieņemti tieši lēmumi, kuru atcelšanu tā pieprasa pakārtoti.

49 Otrkārt, par apgalvoto tiešo lēmumu neesamību jāatgādina, ka akta atzīšanai par neesošu jānotiek tikai tādu aktu gadījumā, kuriem ir īpaši būtiski un acīmredzami trūkumi (Tiesas 1987. gada 26. februāra spriedums lietā 15/85 *Consorzio Cooperative d'Abruzzo*/Komisija, *Recueil*, 1005. lpp., 10. punkts). Ar konstatējumu par Kopienu iestāžu akta neesamību saistīto seku smagums prasa, lai tiesiskās drošības nolūkā šis konstatējums tiktu izmantots tikai īpašos izņēmuma gadījumos (Tiesas 1994. gada 15. jūnija spriedums lietā C-137/92 P Komisija/*BASF* u.c., *Recueil*, I-2555. lpp., 50. punkts, un 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-199/92 P *Hüls*/Komisija, *Recueil*, I-4287. lpp., 86. punkts).

50 Šajā lietā tas vien, ka apstrīdētie tiešie lēmumi tika pieņemti pēc Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā paredzētā termiņa beigām, neliedz Komisijai pilnvaras pieņemt lēmumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Co-Frutta*/Komisija, 56.–59. punkts). Turklāt no šī sprieduma 53.–103. punkta izriet, ka tiešajiem lēmumiem nepiemīt trūkumi.

51 Prasījumi atzīt tiešos lēmumus par neesošiem tādējādi ir jānoraida. Tāpat no šī sprieduma 45.–50. punkta izriet, ka prasījumi atzīt, ka tiešajam lēmumam lietā T-497/08 nav tiesisku seku, ir jānoraida.

52 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais prasījumu punkts ir jānoraida.

2. *Par otro prasījumu punktu, kurā lūgts atcelt tiešos lēmumus*

53 Pakārtoti prasītāja lūdz atcelt tiešos lēmumus, izvirzot divus pamatus, pirmkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta pārkāpumu un, otrkārt, par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta pārkāpumu

54 Šī pamata atbalstam prasītāja apgalvo, ka, piemērojot piesauktos izņēmumus, Komisija nav veikusi dokumentu konkrētu un individuālu pārbaudi, nav pierādījusi, ka to izpaušana reāli apdraudētu ar šiem izņēmumiem aizsargātās intereses, un nav ņēmusi

vērā sabiedrības prioritārās intereses, kas pamatojot to izpaušanu. Turklāt prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav piešķīrusi daļēju piekļuvi šiem dokumentiem.

55 Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata par piemērotu no paša sākuma izteikt savu viedokli par to, kā Komisija ir piemērojusi izņēmumu par izmeklēšanas mērķu aizsardzību.

Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu par izmeklēšanas mērķu aizsardzību

— Lietas dalībnieku argumenti

56 Prasītāja uzskata, ka Regulā Nr. 1049/2001 paredzētās piekļuves tiesības ir princips un izņēmumi no tā ir jāinterpretē šauri. Tā uzskata, ka šīm piekļuves tiesībām jāatļauj izpaust izmeklēšanas valsts atbalsta lietā lietas materiālus pat tad, ja pieteicējs ir apgalvotais atbalsta saņēmējs.

57 Prasītāja apgalvo, ka piekļuves pieteikuma izskatīšanai un tostarp iespējamā Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu piemērošanai ir jābūt konkrētas un individuālas pārbaudes priekšmetam, izņemot, ja sakarā ar lietas īpašajiem apstākļiem ir acīmredzams, ka piekļuve dokumentiem ir jāatsaka vai, gluži pretēji, jāpiešķir. Tā tas varētu būt tad, ja noteiktiem dokumentiem acīmredzami būtu pilnībā piemērojams

izņēmums no piekļuves tiesībām vai, tieši otrādi, būtu acīmredzami pilnībā jāpiešķir piekļuve, vai arī ja Komisija jau būtu veikusi to konkrētu un individuālu izvērtējumu līdzīgos apstākļos.

58 Pēc prasītājas domām, Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neveicot individuālu un konkrētu prasītājas pieteikumos minēto dokumentu pārbaudi, lai arī nepastāvēja nekādi apstākļi, kas pamatotu šādas pārbaudes neveikšanu. Ne konkurences noteikumu piemērošanu, ne notiekošu izmeklēšanu, pēc prasītājas domām, nevar uzskatīt par īpašiem apstākļiem, kas pieļautu vispārīgu novērtējumu.

59 Prasītāja uzskata, ka Komisija ir vienkārši veikusi abstraktu un vispārēju administratīvo lietu materiālu pārbaudi, neatsaukdamās uz konkrētiem dokumentiem un to saturu, lai pamatotu izņēmumu no piekļuves tiesībām piemērošanu.

60 Attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu par izmeklēšanas mērķu aizsardzību prasītāja uzskata, ka Komisijas paskaidrojumi, lai attaisnotu šī izņēmuma piemērošanu gandrīz visiem pieprasītajiem dokumentiem, ir neskaidri, atkārtojas, ir vispārīgi un varētu attiekties uz jebkuriem izmeklēšanas lietas materiāliem gan valsts atbalsta, gan jebkurā citā jomā.

61 Turklāt Komisijas argumenti balstoties uz kļūdainu izmeklēšanas mērķu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē interpretāciju. Pieprasīto

dokumentu izpaušana kalpotu šiem mērķiem, ļaujot trešajām personām uzzināt, kāda informācija ir Komisijas rīcībā, lai sniegtu savus apsvērumus.

62 Turklāt prasītāja uzskata, ka, ievērojot Komisijas izvirzītos argumentus, piekļuves dokumentiem radītais risks izmeklēšanas mērķiem ir tīri hipotētisks un nešķiet saprātīgi paredzams.

63 Prasītāja it īpaši uzskata, ka noteiktus dokumentus varēja tai paziņot, nemazinot dalībvalstu vai lidostu pārvaldītāju uzticību sadarbībā ar Komisiju.

64 Tādējādi prasītāja uzskata, ka šādus dokumentus tai varēja izpaust pilnībā: lietā T-494/08 — trīs Komisijas vēstules, atbildot uz tiešajam lēmumam pievienotajām vēstulēm; lietā T-495/08 — Itālijas iestāžu 2004. gada 30. jūlija lūgumu par termiņa pagarināšanu un dokumentus, ar kuriem apmainījās sūdzības iesniedzējs un Komisija un kuri jau ir minēti Pirmās instances tiesas 2006. gada 10. maija spriedumā lietā T-395/04 *Air One*/Komisija (Krājums, II-1343. lpp.); lietā T-496/08 — Vācijas iestāžu lūgumu, kas atbilst 2008. gada 22. aprīļa vēstulei par termiņa pagarinājumu; lietā T-497/08 — Vācijas iestāžu lūgumu par termiņa pagarināšanu, kas atbilst 2009. gada 18. februāra tiešajam lēmumam pievienotajai vēstulei; lietā T-498/08 — Vācijas iestāžu lūgumu, kas atbilst 2007. gada 21. novembra vēstulei par termiņa pagarinājumu; lietā T-499/08 — saraksti par Po-Bearnes Tirdzniecības un rūpniecības palātas direktora un Komisijas tikšanos; lietā T-500/08 — vēstuli, ko 2003. gada 24. martā [*A*] nosūtīja virknei aviosabiedrību, un lietā T-509/08 — saraksti par konfidenciālās

informācijas apslēpšanu lēmumā sākt oficiālu izmeklēšanas procedūru. Prasītājai ir aizdomas, ka administratīvo lietu materiālos ir līdzīgi dokumenti, kuriem tai būtu jāpiešķir piekļuve.

65 Prasītāja piebilst, ka katrā lietā lidostu pārvaldītāju vai trešo personu apsvērumus tai būtu jāvar izpaust vismaz daļēji, nekaitējot izmeklēšanai.

66 Tiesas sēdē prasītāja norādīja, ka, ņemot vērā informāciju, ko tā sniegusi par iepriekš 64. punktā norādītajiem dokumentiem, tā ir pierādījusi, ka uz prasītajiem dokumentiem neattiecas vispārējais pieņēmums, saskaņā ar kuru to izpaušana kaitētu izmeklēšanas mērķiem. Tā apstiprināja arī, ka tā uzskata, ka šāds pieņēmums nav piemērojams Komisijas iekšējiem dokumentiem.

67 Tā piebilda, ka ir grūti pierādīt, ka uz dokumentu neattiecas iepriekš 63. punktā minētais pieņēmums, jo pieteicējam pēc definīcijas nav piekļuves Komisijas administratīvo lietu materiāliem. Tādējādi tā aicināja Vispārējo tiesu pārbaudīt, vai administratīvajās lietās, kurām tā ir lūgusi piekļuvi, nepastāv citi dokumenti, kas līdzinās iepriekš 64. punktā minētajiem.

68 Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka ir divi sabiedrības prioritāro interešu apsvērumi, kas runā par labu tam, lai tiktu piešķirta piekļuve dokumentiem. Pirmkārt, tā atsaucas uz pamattiesībām uz aizstāvību un vispārīgi uz pieeju taisnīgam administratīvajam procesam un, otrkārt, uz Līguma nostiprinātajiem atklātības un pārskatāmības principiem, kā arī uz deklarēto Regulas Nr. 1049/2001 mērķi, kas ir "pēc iespējas pilnīgāk

nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem". Tā piebilst, ka tās rīcība ir patērētāju interesēs gaisa satiksmes jomā, kas veido sabiedrības intereses. Prasītāja atzīmē arī, ka nekas judikatūrā nenorāda uz to, ka atklātības un pārskatāmības principi nebūtu piemērojami ārpus procedūrām, kurās iestādes rīkojas kā likumdevējs.

69 Komisija lūdz visus šos iebildumus noraidīt.

— Vispārējās tiesas vērtējums

70 Interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, ir jāņem vērā apstāklis, ka ieinteresētajām personām, izņemot attiecīgo dalībvalsti, valsts atbalsta kontroles procedūrās nav tiesību iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiāliem, un tādējādi ir jāatzīst, ka pastāv vispārējs pieņēmums, ka administratīvās lietas materiālu izpaušana principā var apdraudēt izmeklēšanas mērķus (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 61. punkts).

71 Tādējādi Komisija atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajam ievilkumam var atteikt piekļuvi visiem dokumentiem par valsts atbalsta kontroles procedūrām, iepriekš neveicot šo dokumentu konkrētu un individuālu pārbaudi (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 67. punkts).

72 Iepriekš 70. punktā minētais vispārējais pieņēmums (turpmāk tekstā — "vispārējais pieņēmums") neizslēdz minēto ieinteresēto personu tiesības pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kura publiskošana ir pieprasīta, minētais pieņēmums neattiecas vai ka pastāv sabiedrības prioritāras intereses, kas pamato dokumenta publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts).

73 Šajā lietā ir jānorāda, pirmkārt, ka, lai gan noteikti dokumenti ir identificēti vai klasificēti kategorijās, prasītājas iesniegtie pieteikumi patiesībā attiecas uz visiem vairāku lidostu pārvaldītāju piešķirtā apgalvotā valsts atbalsta kontroles procedūru administratīvo lietu materiāliem kopumā. Tādējādi principā uz pieprasītajiem dokumentiem attiecas vispārējais pieņēmums.

74 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka uz Komisijas iekšējiem dokumentiem vispārējais pieņēmums neattiecoties, jānorāda, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* Tiesa vispārējo pieņēmumu piemēroja administratīvo lietu materiāliem, kuri ietvēra Komisijas iekšējos dokumentus. Tādējādi prasītājas arguments ir jānoraida.

75 Otrkārt, jānorāda, ka attiecībā uz dokumentiem, kas atkārtotajos pieteikumos ir norādīti tieši un individuāli, proti, sūdzībām un Francijas iestāžu paziņojumu (lieta T-499/08), prasītāja neizvirza nekādus argumentus, kas pierādītu, ka uz tiem neattiecas vispārējais pieņēmums.

76 Turklāt attiecībā uz atkārtotajos pieteikumos prasītājas veiktajām vispārīgajām atsaucēm uz dokumentiem, kas minēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētajos lēmumos sākt oficiālās pārbaudes procedūras, jānorāda, ka šie dokumenti ir minēti

vispārīgi un piemēra pēc, lai pamatotu prasītājas argumentu, ka nav iedomājami, ka izņēmums par izmeklēšanas mērķu aizsardzību būtu piemērojams visiem lietas materiāliem pilnībā.

77 Tādējādi, pat pieņemot, ka atsauci uz šiem dokumentiem varētu uzskatīt par pieteikumu noteikta dokumenta izpaušanai iepriekš 72. punktā minētajā nozīmē, prasītājas apgalvojumi ir pārāk neskaidri un vispārīgi, lai pierādītu, ka uz tiem neattiecas vispārējais pieņēmums.

78 Līdz ar to ir jāuzskata, ka prasītāja savos atkārtotajos pieteikumos nav sniegusi nekādu informāciju, kas ļautu noraidīt vispārējo pieņēmumu.

79 Tas, ka prasītāja prasības pieteikuma vai prasījumu grozījumu stadijā ir identificējusi dokumentus, par kuriem tā apgalvo, ka tie būtu jāizpauž sakarā ar to tīri administratīvā rakstura saturu, nevar likt apšaubīt šo vērtējumu.

80 Šie dokumenti nav identificēti tieši un individuāli atkārtotajos pieteikumos, bet gan pēc tiešo lēmumu pieņemšanas. Atkārtotajos pieteikumos nepastāvot lūgumiem, kas attiektos konkrēti uz šiem dokumentiem, jāuzskata, ka Komisijai nebija pienākuma tiešajos lēmumos tos pārbaudīt individuāli un konkrēti un ka tā varēja tiem piemērot vispārējo pieņēmumu, saskaņā ar kuru to izpaušana kaitētu izmeklēšanas mērķiem.

81 Treškārt, jāatzīst, ka prasītājas arguments, saskaņā ar kuru dokumentu izpaušanu pamatotu tiesības uz aizstāvību, ir jānoraida. No judikatūras izriet, ka valsts atbalsta [kontroles] procedūra tiek uzsākta pret valsti un ka saņēmējs tādējādi kontroles procedūras laikā nevar atsaukties uz tiesībām uz aizstāvību (šajā ziņā skat. Tiesas 2002. gada 24. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, I-7869. lpp., 81. un 82. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-195/01 un T-207/01 *Government of Gibraltar*/Komisija, *Recueil*, II-2309. lpp., 144. punkts).

82 Turklāt prasītāja nav pierādījusi, kādā veidā atklātības un pārskatāmības principi, kā arī patērētāju intereses gaisa satiksmes jomā būtu pārāki pār Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izmeklēšanas mērķu aizsardzību.

83 Tādējādi Komisija pamatoti varēja secināt, ka nepastāv sabiedrības prioritāras intereses, kas pamatotu šo dokumentu izpaušanu.

84 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsaukdamās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, lai atteiktu piekļuvi prasītājas pieteikumos minētajiem dokumentiem, jo šī pēdējā nav pierādījusi ne to, ka vispārējais pieņēmums neattiektos uz noteiktiem no šiem dokumentiem, ne to, ka pastāvētu sabiedrības prioritāras intereses, kas pamatotu šajos pieteikumos minēto dokumentu izpaušanu. Tā kā minētais izņēmums attiecas uz visiem dokumentiem, kuriem tika atteikta piekļuve, nav jāpārbauda prasītājas argumenti par citiem tiešajos lēmumos minētajiem izņēmumiem.

Par atteikumu piešķirt daļēju piekļuvi prasītājas pieteikumā minētajiem dokumentiem

— Lietas dalībnieku argumenti

85 Prasītāja uzskata, ka paskaidrojums, ko Komisija sniedza, lai tai atteiktu daļēju piekļuvi dokumentiem, saskaņā ar kuru "nav iespējama nekāda daļēja piekļuve, jo uz dokumentiem pilnībā attiecas vismaz divi pieminētie izņēmumi", esot tautoloģisks un vispārīgs. Šis apgalvojums neatbilstot konkrētas un individuālas pārbaudes prasībām, jo tajā attiecībā uz katru dokumentu nav norādīti tieši tam piemērojamie iemesli. Prasītāja turklāt uzskata, ka atteikums piešķirt daļēju piekļuvi dokumentiem pārkāpj samērīguma principu.

86 Komisija lūdz šo iebildumu noraidīt.

— Vispārējās tiesas vērtējums

87 Kā atgādināts iepriekš 70. punktā, pastāv vispārējs pieņēmums, ka administratīvās lietas materiālu valsts atbalsta kontroles procedūrā publiskošana principā var apdraudēt izmeklēšanas mērķus.

88 Savos atkārtotajos pieteikumos prasītāja vienīgi apstiprina attiecībā uz noteiktām dokumentu kategorijām, ka tie neizbēgami ietver rindkopas, kuras būtu iespējams publiskot, neapdraudot izmeklēšanas mērķu aizsardzību.

89 Prasītāja tādējādi attiecībā uz noteiktiem dokumentiem nepierāda, ka uz daļu no šiem dokumentiem neattiecās vispārējais pieņēmums (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 70. punkts).

90 No tā izriet, ka uz dokumentiem pilnībā attiecās vispārējais pieņēmums un ka tādējādi arguments par samērīguma principa pārkāpumu ir neefektīvs.

91 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija pamatoti varēja atteikt daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

Par otro pamatu — pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

92 Prasītāja uzskata, ka paskaidrojumi, ko Komisija sniegusi, lai pamatotu atteikumu sniegt piekļuvi dokumentiem, nav pienācīgs pamatojums to pretrunīguma un nepietiekamā rakstura dēļ. Prasītāja uzskata, ka tiešajos lēmumos Komisijas veiktā vispārīgā

un abstraktā analīze neļauj pierādīt, ka uz katru dokumentu attiecas piesauktais izņēmums un ka aizsardzības nepieciešamība ir reāla.

93 Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka pastāvētu īpaši apstākļi, kas ļautu iztikt bez pieprasīto dokumentu konkrētas pārbaudes.

94 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka Komisija sniegtais pamatojums esot nepilnīgs, jo šķiet, ka tā ir atteikusies sniegt piekļuvi dokumentiem, kuri nerada nekādu ticamu risku ar izņēmumiem no piekļuves dokumentiem tiesībām aizsargātajām interesēm.

95 Komisijai nepauž skaidru nostāju šajā jautājumā.

Vispārējās tiesas vērtējums

96 Atbilstoši pastāvīgai judikatūrai EKL 253. pantā pieprasītais pamatojums ir skaidri un nepārprotami jānorāda iestādes — akta autores — argumentācijā, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai — īstenot savu kontroli. Tomēr netiek pieprasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie elementi. Jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst

šīm prasībām, ir jānovērtē, ne tikai ņemot vērā tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Co-Frutta*/Komisija, 99. un 100. punkts un tajos minētā judikatūra).

97 Turklāt ir jāatgādina, ka pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums ir pamats, kas balstās uz būtisku formas prasību pārkāpumu, un tas pats par sevi ir atšķirīgs no pamata par nepareizu lēmuma pamatojumu, kura pārbaudi veic, izvērtējot šī lēmuma pamatotību (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 67. punkts; šajā ziņā skat. arī Pirmās instances tiesas 2009. gada 19. jūnija spriedumu lietā T-48/04 *Qualcomm*/Komisija, Krājums, II-2029. lpp., 179. punkts).

98 Šajā lietā tiešajos lēmumos Komisija ir identificējusi virkni dokumentu, uz kuriem attiecas prasītājas pieteikumi, un tos iedalījusi kategorijās.

99 Komisija piešķīra prasītājai piekļuvi noteiktiem dokumentiem un, lai pamatotu atteikumu piešķirt piekļuvi citiem dokumentiem, tostarp norādīja, ka, ciktāl tie ir saistīti ar valsts atbalsta kontroles procedūrām, uz tiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums. Komisija precizēja, ka dokumentu publiskošana varētu kaitēt dalībvalstu un trešo personu savstarpējas uzticēšanās attiecībām, tādējādi apdraudot notiekošās izmeklēšanas.

100 No tiešajiem lēmumiem tādējādi izriet, ka Komisija, pirmkārt, prasītājai deva iespēju saprast, uz kādiem dokumentiem attiecās izņēmums, un iemeslus, kuru dēļ šis izņēmums bija piemērots šajā lietā, un, otrkārt, ļāva Vispārējai tiesai veikt tās pārbaudi.

101 Turklāt jānorāda, ka prasītājas argumenti par dokumentu individuālas un konkrētas pārbaudes neveikšanu ir saistīti ar tiešo lēmumu pamatotību un tādējādi ir apskatīti uz šo lēmumu atcelšanai izvirzītā pirmā pamata ietvaros.

102 Pamats par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu tādējādi ir jānoraida, un nav jālemj par prasītājas argumentiem, kas attiecas uz pamatojumu par citiem piesauktajiem izņēmumiem, jo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums attiecas uz visiem dokumentiem, kuru izpaušana tika atteikta, un ir pietiekams atteikuma pamatojumam.

103 Ņemot vērā visus iepriekš minētos argumentus, prasības jānoraida tiktāl, ciktāl tās ir vērstas uz to, lai panāktu tiešo lēmumu atcelšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

104 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt atbilstoši Reglamenta 87. panta 6. punktam, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.

105 Tā kā šajā gadījumā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs lietās T-494/08, T-495/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

106 Savukārt jāatzīst, ka tas, ka tiesvedības lietās T-496/08, T-497/08 un T-498/08 ir jāizbeidz pirms sprieduma taisīšanas, ciktāl tās ir par netiešajiem lēmumiem, izriet no tā, ka Komisija tiešu lēmumu pieņēma pēc Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā paredzēto termiņu beigām un pēc prasību celšanas šajās lietās. Šī iemesla dēļ, lai gan prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz tās prasībām par attiecīgajiem tiešajiem lēmumiem, jānolemj, ka Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina prasītājas tiesāšanās izdevumus lietās T-496/08, T-497/08 un T-498/08.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) ietas T-494/08, T-495/08, T-496/08, T-497/08, T-498/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08 tiek apvienotas šī sprieduma taisīšanai;

2) prasības, ciktāl tās ir par netiešajiem lēmumiem atteikt piekļuvi lietās T-494/08, T-495/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08, ir nepieņemamas;

3) izbeigt tiesvedību par prasībām lietās T-496/08, T-497/08 un T-498/08, ciktāl tās ir par netiešajiem lēmumiem atteikt piekļuvi;

4) pārējā daļā prasības noraidīt;

5) *Ryanair Ltd* atlīdzina tiesāšanas izdevumus lietās T-494/08, T-495/08, T-499/08, T-500/08 un T-509/08;

6) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Ryanair Ltd* tiesāšanās izdevumus lietās T-496/08, T-497/08 un T-498/08.

Papasavvas Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 10. decembrī.

[Paraksti]